

vaage, at dette sker. Det maa ikke glemmes, at Kommunernes Gæld i Tiden fra 31. Marts 1914 til 31. Marts 1922 er vokset fra ca. 104 Millioner til ca. 323 Millioner, altsaa til mere end det 3-dobbelte. Hertil kommer de særdeles betydelige Kautionsforpligtelser, hvoraf adskillige vil kunne blive effektive, og Driftsudgifterne er ligeledes steget med overordentlig store Beløb. Jeg tror derfor, at om end der efter min Mening ikke er Grund til at se med særlig Frygt paa den Udvikling, som Kommunerne har gennemgaaet, og den økonomiske Tilstand, der er i Øjeblikket, gaar det dog heller ikke an at se paa dette Spørgsmaal med de Øjne, som det ærede Medlem Hr. Bresemann ved denne Lejlighed har set paa det med.

Ogsaa det ærede Medlem Hr. Sundbo var utilfreds med Indenrigsministeriets Stilling. Det ærede Medlem mener, at Indenrigsministeren i det hele taget har søgt at gøre det vanskeligt for Kommunerne at gennemføre humane Opgaver. Jeg aner ikke, hvad det ærede Medlem her sigter til. Hvis det skulde være dette, at der nu paa ny er fikseret et Maksimum for det Beløb, som Staten refunderer Hjælpekasserne, kan jeg ikke give det ærede Medlem Ret. Thi den Maksimumsgrænse, der er fastsat i den sidste Lov, ligger saa højt som 4 Gange over den Maksimumsgrænse, som vi havde for Refusionen før Krigen, saa højt, at den vil være aldeles fyldestgørende, hvad angaar de Udgifter, som Hjælpekasserne har haft i alle de Aar, hvori de har bestaaet, med Undtagelse af det sidste Aar, i hvilket Hjælpekasseydelseerne jo med eet sprang op fra 2—3 Mill. Kr. til ca. 10 Mill. Kr., en Udvikling, som det naturligvis af mange Grunde var ganske nødvendigt at undlade at tage Hensyn til ved Fastsættelsen af Maksimalgrænsen. De humane Opgaver, som det paahviler Kommunerne at løse, ønsker jeg naturligvis løst med al mulig Hensyntagen til bestaaende tilstedeværende Forhold, men det er klart, at Kommunernes Ønsker om at løse saadanne Opgaver maa holdes indenfor den Begrænsning, som sættes ved det nødtørftige Hensyn til Kommunernes økonomiske Situation og Borgernes Skatteevne. Og naar saa det ærede Medlem Hr. Sundbo fortsætter med at sige, at Indenrigsministeren har tilladt sig at indføre en lille Doktrin, som er ganske artig at se paa, men som ikke er saa morsom i sine Virkninger, og forklarer videre, at denne Doktrin er stridende mod almindelig Valgret og stridende mod Flertalsstyret i Byerne, ja, saa skyder det ærede Medlem

jo fuldkommen over Maalet. Hvad det er, det ærede Medlem sigter til, lægger han ikke noget Skjul paa, det er den Stilling, som jeg har indtaget overfor visse Laanebegøring fra Horsens Kommune, idet jeg ganske rigtig overfor adskillige saadanne har krævet, at der skulde være virkelig Enighed i Byraadet om Nødvendigheden af at gaa til disse Laan og til Udførelsen af de Arbejder, hvortil en Del af disse Laan tænktes anvendt. Men dér maa det ærede Medlem, naar han taler om Flertalsstyret i Kommunen, jo ikke glemme, at Byraadet, det vil altsaa sige Byraadets Flertal, skal have Ministeriets Samtykke til Laan, og naar en Kommune er saa overbebyrdet med Gæld som Horsens Kommune, er det ganske særlig nødvendigt, at man paa Laanebegøringerne anlægger en vaagen Kritik. Flertallet maa være forberedt paa, at naar Kommunens Stilling er som denne Kommunes, saa mødes yderligere Laanebegøring med en virkelig effektiv Kritik, og en saadan sund Kritik kan man netop tidt faa hos det Mindretal, som modsætter sig Anvendelsen af saadanne Bevillinger. Dette, at der i Horsens Byraad opnaaedes Enighed om en Ordning af Horsens finansielle Forhold, at man altsaa virkelig fra alle Sider i Horsens mener, at man kan bære det, man her tager paa sig, er efter min Mening et Udtryk for det, som man maa have udtrykt, naar en Kommune er stillet saaledes, som Horsens er det. Jeg tror derfor, at jeg ved den Maade, hvorpaa man fra Indenrigsministeriets Side er optraadt overfor denne Kommune, har handlet i fuld Overensstemmelse med mit Ansvar og ogsaa i fuldeste Overensstemmelse med, hvad der tjener den vedkommende Kommunes økonomiske Interesser.

En Række Talere har været inde paa Spørgsmaalet om Refusion fra Staten til Kommunerne, og det ærede Medlem Hr. Bresemann har i denne Forbindelse kritiseret, at man anvendte Udtrykket „Forskud“ paa visse Beløb, som a conto udbetales til Kommunerne paa afholdte Udgifter. Denne Kritik af Udtrykket „Forskud“ har det ærede Medlem for saa vidt Ret i at fremføre. Forholdet er jo dette, at medens Anvisninger af Statens Tilskud til Alderdomsunderstøttelser og Enkebørnsunderstøttelser tidligere skete paa den Maade, at der i Løbet af Sommeren anvises Kommunerne Halvdelen af det senest endeligt opgjorte Regnskabs Tilskud som en a conto Udbetaling — og det var den, man maaske med Urette kaldte „Forskud“ — for det sidst forløbne Regnskabsaar, og Resten